

Kent Kirk (KF):

Jeg vil gerne takke fiskeriministeren for den fiskeripolitiske redegørelse. Jeg må sige med det samme, at jeg ikke kan dele den kritik, hr. Arne Jensen har fremført, hvor man kritiserer de redegørelser, som regeringen lægger frem på de forskellige erhvervsområder. Jeg mener, det er meget nyttigt, at man får disse redegørelser, hvor man gør status over, hvad der rent faktisk sker inden for det enkelte erhvervsområde, men derudover påpeger, på hvilke områder man mener man kan støtte erhvervene, således at de kan videreudvikle sig inden for de givne rammer.

Fiskeriministerens redegørelse kommer jo vidt omkring, fra omlægning af fiskeriet, de manglende og begrænsede ressourcer, over fjernfiskeri til tilpasning af kapacitet og styring af fiskeriet og videre til forskning og teknologiudvikling af produkterne, eksportfremme og så det store problem med konflikten mellem fiskerierhvervet og miljøet. Jeg synes, det er meget nyttigt, at vi har fået peget på alle disse områder, der berører fiskerierhvervet.

Jeg vil meget gerne understrege, at selv om det er få mennesker, der er ansat i fiskerierhvervet, det er kun omkring 20.000 mennesker, der direkte er ansat i fiskerflåden og i industrien, så er fiskerierhvervet i stand til at tilføre det danske samfund nogle råstoffer til forarbejdning, som vi ellers ikke ville få. Det er et erhverv, der på mange måder er arbejdsgivende. Det er et erhverv, der stort set eksporterer alle sine produkter, og det er derfor et erhverv, der har behov for at være meget konkurrencedygtigt i forhold til det internationale samfund. Fiskerierhvervet eksporterer 90 pct. af sine produkter. I 1985 var eksporten på 10 mia. kr., hvilket er meget bemærkelsesværdigt i forhold til det lille antal mennesker, der er beskæftiget i erhvervet.

Hvad er det så for nogle problemer, erhvervet står over for? Ja, man kan vel sige, at de væsentligste problemer er adgangen til ressourcerne. Det er fremtidens fiskerimuligheder, der er blevet begrænset. Hvad er årsagen til det? Den væsentligste årsag er selvfølgelig, at man i 1977 ændrede ejerforholdet til fiskene. Op til 1977 var det jo sådan, at det var fiskeren, der ejede fisken, når han havde fanget den. Det ændrede man ved beslutningen om de økonomiske zoner til, at det er

kyststaterne, der ejer fisken, og det kræver tilladelse for danske fiskere i de enkelte farvande, hvis de ønsker at opretholde lidt fiskeri.

Det, der er hele problemstillingen, når vi taler om erhvervets udviklingsmuligheder, er selvfølgelig, at man fundamentalt har ændret erhvervets vilkår.

Følgen af det var, at vi fik den fælles fiskeripolitik, som indtil 1977 slet ikke tog stilling til ressourceudnyttelsen, men da man fik de økonomiske zoner, var man i den fælles fiskeripolitik nødt til at tage stilling til resourcespørgsmålet. Vi må selvfølgelig beklage, at der på det tidspunkt var stærke kræfter i EF, som var villige til at sætte EFs frie konkurrencevilkår ud af kraft ved at etablere et kvotefordelingssystem, som gør det meget vanskeligt for dansk fiskeri at udvikle sig. Men det er nu engang vilkårene; det er dér, vi står i 1986. Vi må erkende, at det kvotefordelingsinstrument vil være en del af den fælles fiskeripolitik i mange år fremover.

Det, der så bør være dansk fiskeripolitik, det, vi bør lægge vægt på, er at prøve i den fælles fiskeripolitik at svække kvotefordelingsinstrumentet som bevaringsforanstaltning – ikke forstået på den måde, at vi ikke skal have bevaringsforanstaltninger i den danske fiskeripolitik og i den fælles fiskeripolitik, selvfølgelig skal vi det, men vi skal stille noget andet i stedet, noget, der ikke giver den samme mulighed for politiske fordelinger af fiskerimulighederne imellem de enkelte lande, noget andet, der vil reetablere noget af den frie konkurrence imellem EF-landene.

Det, vi kan gøre, og det, vi kan forsvare – også set ud fra et biologisk synspunkt – er, at i stedet for kvoterne som bevaringsinstrument bør vi styrke maskestørrelsesbestemmelserne og mindstemålene i det europæiske fiskeri. Der er jo ikke megen fornuft i, at vi i Danmark har nationale regler om, at fisk under en vis størrelse ikke må ilandbringes, hvis de andre EF-lande fanger dem meget mindre og har lov til at fange dem meget mindre, end det er tilladt danske fiskere.

Derfor er det vigtigt, at vi på lang sigt i dansk fiskeripolitik får styrket mindstemålene og maskestørrelsesbestemmelserne i den fælles fiskeripolitik, således at vi kan få kvoterne som bevaringsforanstaltninger svækket